

דרווישים עם עידון נשי

טית, שנוצרת בשל התאורה של במבי.

החומר התנועתי, שהותאם בגרסתו המקורית לנשים, ובוצע בתוכנית זו על ידי גברים, הביא לתוצאה נפלאה. תענוג לראות את עבודת הגוף הגמישה של הגברים השריריים, את אותו עידון ורכות של מי שיכול להיות מאוד חזק ומאיים ומתוך בחירה מקרין רכות. מחול זה מקבל תפנית במהרה. כעבור מספר שניות פורצים הגברים ברצף קפיצות וירטואוזיות במעגלים כמו דרווישים אחוזי תזוית. כל הכוח הגברי הזה איננו אלים כדי להרשים כי אם חזק מכפנים בכדי צוע מצוין של דילן אלמור, אריאן אנדרסון, דויד טיטצ'נל, יוסי יונגמן ויובל פיק.

בניגוד לריקוד הפתיחה שהינה זניק את התוכנית מעלה, היה מאכזב ביותר לצפות בריקוד "שאריות מארמון החול שלי" מאת עמיאל מללה למוסיקה מקורית של דויד גרוואי. לדברי מללה הריקוד מבוסס על שיר שכתב בתקופה שהיה חייל. במהלך כל הריקוד, עומדות ארבע רקדניות בשורה ומבצעות במידות קום, תוך כדי שינויי גבהים, רצף של תנועות בקצב מטרונומי, ללא קשר תנועתי אורגני ביניהן, שמה שמאחד אותן הן האסוציאציות לצבא (הצדעה, דגל). קטע מונוטוני, משעמם וארוך. עבודה שמוכיחה את הניסיונות הפהות מוצלחים של הסגנון הפוסט-מודרני.

הרואט "פאסומצו" של נהרין למוסיקה של שיר עם בריטי העי תיק "שרוולים ירוקים" הצליח רק באופן חלקי להחזיר את התוכנית לנקודת הפתיחה הטובה שלה. פאסומאצו, שפירושו "חצי-צעד", הוא שם לריקוד חצר באירופה. נהרין לקח את צורת הוואריאציה שעליה בנוי הריקוד ויישם זאת בריקוד, כשבחומר התנועתי העכשווי שזורם מרטיבים תנועתיים המזכירים את הריקוד העתיק. מקורי ומלא הריקוד היה המוטיב החוזר של הליכה על כפות הרגליים עם כרטיים מאד כפופות, שכמעט נרצעות ברצפה.

אוריין אנדרסון הקסים בריצפת עננות אך מארי קאז'ווארה היתה חסרת חיוניות. זה ריקוד קצר, בנוי היטב, עם אופי קליל שבביצוע מבריק של שני בני הזוג, יכול היה להיות פנינה, אך הלך לאיבוד במסגרת הכללית וגם בגלל מיקומו לפני הריקוד המצוין, שסיים את התוכנית.

"שישה ריקודים" של יירי קיריאן למוסיקה של ריקודים גרמנים של מוצרט הוניק את התוכנית לנקודת הפתיחה. מחרוזת ריקודים, בהם הכשרון של קיריאן פורץ החוצה במין קלות ושוככות של כוריאוגרף גאון. ריקוד מלא הומור והברקות כוריאוגרפיות בביצוע נפלא של רקדני הלהקה.

מחול

רות אשל

להקת בתי-שבע; מרכז למחול ולתיאטרון סוזן דלל; הערב נפתח ב"חלב שחור" מאת אוהד נהרין למוסיקה של פול סמברק. ב-1985 הועלתה הגרסה הראשונה של הלהקה הקיבוצית למחול זה. בגרסה זו הציגו חמש רקדניות את הכוח הנשי כדבר פנימי, כמעט מיסטי. נראה היה שהכוריאוגרף מלא התפעלות מיכולת ההישרדות של הנשים. את המהדורה הנוכחית רקדו חמישה גברים כשנהרין מבקש לחבר גם את הגברים לכוח הזה. הגברים, בחזה חשוף וחצאיות ארוכות שעיצבה רקפת לוי בהשראת המזרח הרחוק, מבצעים טקס מריחת בוצ על הפנים והחזה באווירה מיס-

סדרת הג'ז במוזיאון. אמנם רק שני מופעים בבית ציוני אמריקה יתקיימו באותו ערב שבו תיערך הסדרה במוזיאון אך הפורמט (ערב ברוח רידקטית עם שירי לובים מיוחדים) והעיתוי (סדרה חודשית בימי חמישי בלילה) דרמים מדי.

לדברי מרחיים, אין הסדרה החדשה אמורה לפגוע בסדרה במוזיאון, שכן רוב הכרטיסים לערבים במוזיאון נמכרו מראש לבעלי מנויים. הוא מצוין כי מפעלות דיסקונט לתרבות אמנות מעניקות סיוע כלכלי לשתיהן הסדרות. "המטרה העיקרית היא לנסות להחיות את הג'ז ארץ", הוא אומר, "עם ריבוי זרות, מסוגים שונים, על בסיס זנתי קבוע, יהיה קל יותר".